

Sougbaden

Per Blomqvist
Daniel Löthskog Kluck
Kim Larsson
Sofia Eriksson
Klara Norling
Freke Räihä
Daniel Lyrstedt
Maria Zena Viklund
Lola Bonk
Olle Ferner
Håkan Eklund

FR:

© Konstnärerna och Freke Räihä Förlag, 2013
Form: Per Blomqvist och Håkan "Doghead" Eklund
Redaktör: Håkan "Doghead" Eklund

Håkan Eklund:

TIO HUS & ELVA POETER SOM BOR DÄR

Jag tänkte skriva en dikt. Fast inte egentligen. Jag tänkte rita den. Jag har länge haft den tanken att göra så. Rita en dikt. Poesi är skönt frispinn. Inga regler finns. Där blommade idén fram: Om poesin är total frihet, så som hon menar sig vara, så måste jag egentligen kunna skriva en dikt utan att ens skriva. Verktuget för att göra verklighet av denna idé var min ritpenna.

dom-här-jävla-sovstäderna-där-folk-inte-rör-en-min

Sådär har alltid Ebba Grön skrikit på mig och på alla. När jag sedan började rita min dikt så blev det en massa tysta hus och jag förstod strax att jag höll på att bygga fram en sovstad.

Det fungerade. Dikten blev utan ord. Men förfallet började i samma stund som det sista bläckteglet stelnat. En stad behöver liv. De tomma husen ville dö.

Så jag skrev och bad om hjälp och den kom.

Tio underbara poeter flyttade in.

Per Blomqvist:

PORSLINSGATAN 11

Äter på kinabuffén igen.
Du fattar aldrig riktigt varför.
Inte jag heller om jag ska vara ärlig.
Är bara sugen på att snacka.
Ingetdera funkar särskilt bra.
Vi pratar likt inredningen,
daterat slitet och uppgivet tröttsamt.
Ölen gör din röst klen och fånig.
Du skojar om att vaska en kines.
Jag drömmer att hela 80-tals lokalen fylls
till bredden med färgglada plastbollar.
Ett bollhav så jag slipper skämmas för kärleken.

Ute regnar det katter och hundar.
Ett bra väder att dricka öl i.
Du är rödare än vanligt.
Pratar om gym. Som vanligt gör du motsatsen.

De intränade dropparna kommer dock inifrån.
En smal tråd trillar ut ur ditt öga.
Vänskapen försvann när du sa att allt du behöver är kärlek.

Daniel Löthskog Kluck:

TOBAKSSTIGEN 3B

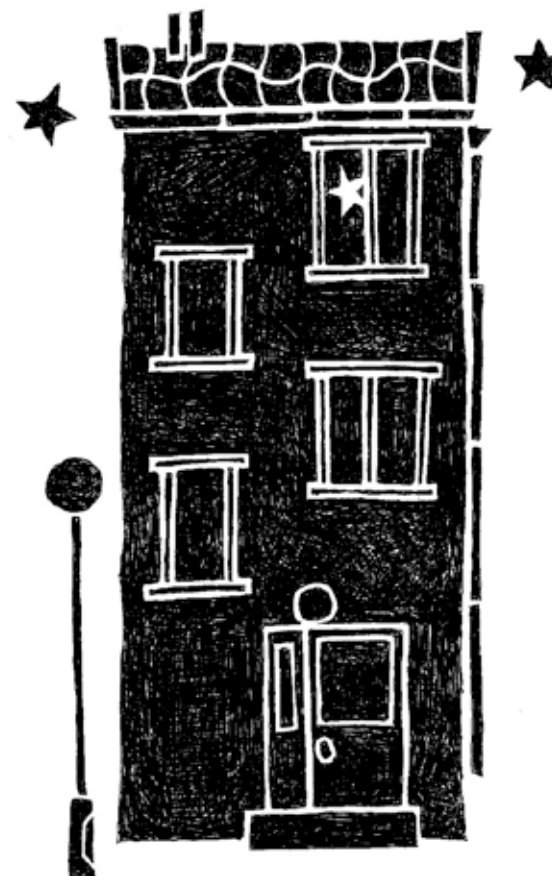
Jag ser dig.
Du under den artificiella stjärnan.
Jag ser dig,
genom cigarrök och fönster,
under ljuset som tävlar med brinnande gas.

Ser du mig?
Här?
Två trappor upp?
Skymmer mitt fönster mig?

Drömmer du dig bort som jag brukar göra
när jag såg in i lägenhetsfönstren?
Om gemenskap
i mysiga kök där kaffet kokar,
skratten delas
och
liv delas.

Men jag ser dig där
stående med hund
under en frostig stolpe
medan cigarren slocknar.

För att sedan inte tänka på dig något mer.

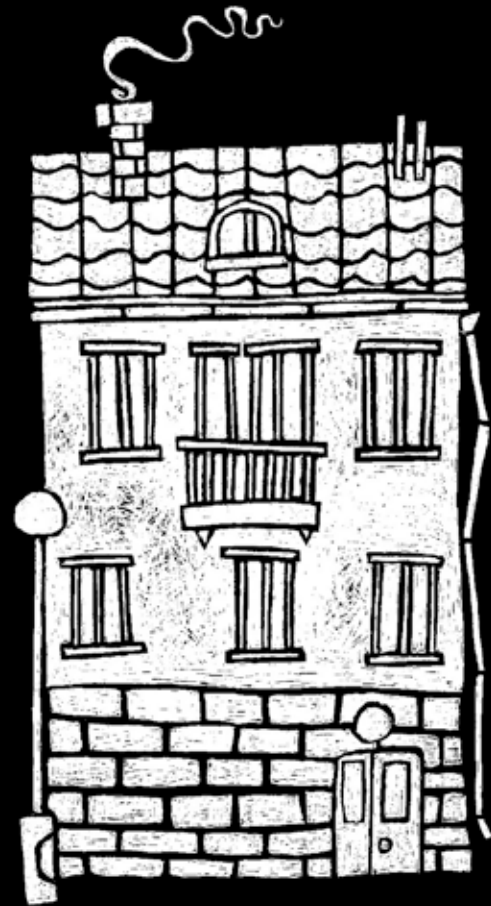
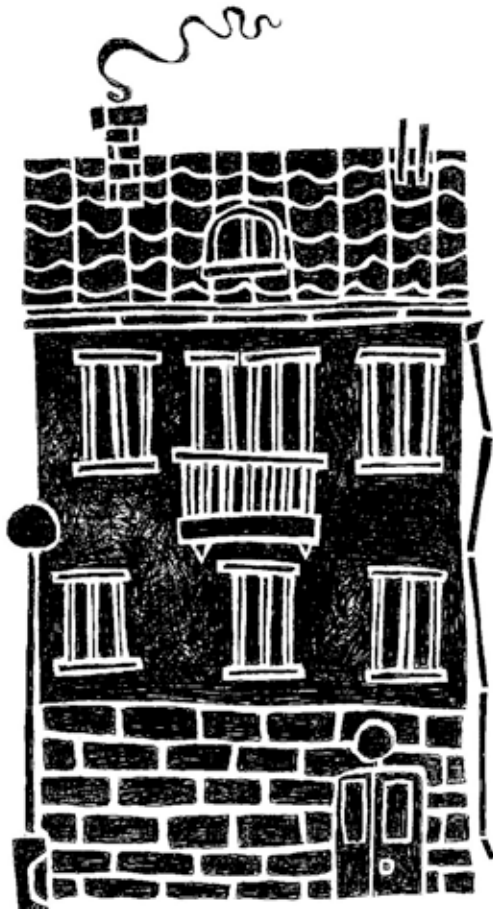
Kim Larsson:

LILLA GRÄND 15

Stulen kristall

dagen är så lång och dörren så trång
men mörkret hittar ut och ljuset hittar in
och en droppkran kondenserar rumtid
och det verkar soft att molnen bara står
och rymden tittar in och tiden tittar ut
och ett dammkorn flammar upp i vinden
som har krupit fram till mig bland sprickor
skarvar svarta vita sårbart öppna streck
som ett spöke kanske ristat med kristall
men jag undrar när och om mitt yttre liv
börjar och när framtidsmysor orkar resa
för att hälsa på mig och jag undrar jämt
var jag slutar och de döda tingen börjar
och jag undrar evigt varför jag är dömd
att begrunda all begrundan hela tiden
och om huset som jag bor i älskar faktiskt

skulle kunna vara hela universum
faktiskt hela universum hela tiden
hela ljuset och om det är helt okej
att jag tänker så och kanske får man faktiskt
stanna inne hela tiden skriva barnsligt
långsamt virrigt mjukt och lätt dement
om hur allting nära efter flera dagars
ensamhet helt plötsligt sväller upp och blir
ekot efter universums mörka början
eld och sandkorn som förloras och förloras
mellan ljudet från en droppkran raspet från
tändsticksplånet fågelns vingslag någonstans
ute på balkongen mina grunda andetag
och en ljudlös vind som kryper mellan hjärtslag
sprickor skarvar streck som ristats med kristall
kristall som evigheten snott av Gud.

Sofia Eriksson:

KARLBERG SVÄGEN 13

Dockskåpet tänds upp
för kvällen

längs kakelugnarna, under stuckaturerna,
ovan parketterna
tar en flygel plats i köket

de små, små händerna
en gång spädbarnet på fönsterblecket

varje vecka arrangerar någon begravningsblommor
i ett klanderfritt kryss

De har alla varsin vrå
dit de sällan ger tillträde
ibland möts de i det stora rummet
slår sig ner framför ljuset
fyra ansikten tänds och släcks
tänds och släcks

ögonen letar; i sidled

Fem meter över marken
är det alltid hon
som somnar först.

Klara Norling:

RÄVGATAN 32

Han säger att han är en ensam man i stadsmiljö
att elförbrukningen har stigit till gränsen
fingrarna mot strömbrytaren famlar sig fram till svart

morfinet verkar bättre i mörker han säger att här inte
finns några fönster att gardinen fladdrar i tung luft

Han säger att han drömmer fram avbrotten i
esplanadernas slingrande ljusstigar att det är han som
orsakar dem med vilje

Hon släpper hans hand och lämnar sovrummet
i köket ser hon kattslagsmålen från första parkett
andedräkten på rutan blir ett immigt moln
där hon skriver sitt namn med fingertoppen
efter att ha lagt vigselringen
bland skräpet på bordet

Månen gömmer sig i djupblå sjök av himmel
hon tar av sig nattlinnet som om det vore ett skal och
talar för första gången på ett år

Nu

säger hon
sedan lägger hon sig ned på golvet
och föder ett redan ensamt barn

Freke Råihä

STRINDBERGS ALLÉ 7

Frånskilda Fru Författarinnan saknar sin tid som.
Bläcket, torkat – bort flagnat.

Barnet sovande, vid barmen med egna, borta.
Tillfällena genom vask och sil. Med öga mot Aldrigen.

Sovstaden vakad; sovande.

Gulnad – tapet och geråd.

Smöret torkat. Saltet spillt. Bordet. Bordet.

Träda – i träden träda.

Frun radion. Tummar legenden. Tummar exemplaren.
Krukan måste bytas. Filtret diskas. Sump att spå i.

Naglarna rinner mot huden. Mot linnet.
Det är inte bara den egna rösten som ekar.
Det är inte bara jag som ekar, saknas hon.

Daniel Lyrstedt:

BLÄCKPLUMPSGRÄND 12

På fönsterkarmen
ligger det en fjäderpenna
I detta hus har ingen satt sin fot

Men allt som ändå sker det spelas in
av videokameran ifrån fönstret mitt emot

På sena nätter men också mitt på dagen
vi ser hur någon flyttar på en kopp

och tavlan snett på väggen börjar skratta
och kakelugnen tänds och flammar opp

På gatan vandrar sömnlöst folk
och en och annan gammal katt
och husen sover lugnt i ro
när kyrkklockan har slagit natt

En ektrappa går tunga steg och knarrar varje morgon
Balkongdörren är ställd på glänt när solen tittar in

Men inga fötter lämnar spår
Nej ingen kommer på besök

Vem läser högt i lampans sken ur alla gamla böcker?

Från takets skorsten kommer rök
En skiva spelar glad musik
Nu är det upplyst, klang och fest
och golvet dansar spik för spik

Men inga fötter lämnar spår
Nej ingen kommer på besök

Vem har ställt ut paketet med ett prydnadsband på trappan?

På fönsterkarmen
står det något skrivet
I detta hus där ingen satt sin fot

Men allt som kameran ser är bara svart
som att spela in tystnad not för not

Maria Zena Viklund:

SIRIUSVÄGEN 8

Kvinnan som viker skuggor
skär drömmar i väntan på
ser ut över sovstaden
följer varje veck
som om de talade ett tyst språk
Det är banden av det förgångnas vindlingar
som mötet med skuggan återuppväcks
inväntar sin befrielse
himlen skär slöjor som en åkerbrukare plöjer sin jord

Därute får nattfälten liv
solen faller sitt gula
väcker hopp om vederkvickelse
livets träd slår rot blidkar sig
därute får nattfälten liv
gestaltning tar form

Vem är jag?

Den tunga kroppen
längtan i halsgropen
ett huvud fullt av eldflugor

För hon som söker liv
blir varje steg ett möte med skuggan
hon som längtar det vackra
förmår inte låta det så och gro
tragiskt tänker en del
möte med gränslandet de som vet
för hon som söker lyckan
men slår följe med det tragiska
kan hon inte bara slå sig fri
tänker en del
de som inte ser banden med såren

Drömmar är för dem som aldrig skådat solen
förlorat sig bland skuggor
betraktelser från ett förflutet
en drömsömn bort
en längtan närmre

Klipper skildringar skapar liv
en hands rörelser upp och ner
krymper världen
blottar såret
vecklar ut stjärnhimlen
i förtröstan
skaver mot fönstret letar sig in
kunder tar plats
söker sin gestalt
flyr i samma stund

Varför är stjärnhimlen
och drömmen ett och samma tecken
skuggor som drömmer om liv
blottar ett förvridet ansikte
en bön om hjälp

Löftet en röst som ekar
en fjärl som lämnar kokongen
bygg ditt bo här
bland de levande

Där leenden tar plats bland allvaret
försjunken i förgången tid
finns aldrig tid för liv
sovandes i tid och evighet

Lola Bonk:

BERGSUNDS STRAND 3

Förnuft till fånga

medan bergsunds strand krökte sin svank
längsmed vattenbrynet och horisonter lockade
inbjudande med blottad hud, en ny gud och frid,
och något oprövat men också välbekant
uppstod ur gamla nedbrända lämningar
som en byggnadernas svar på fågel fenix
kunde jag inte låta bli att tänka på
vad du sa, när du sa så där på det där sättet
som du gjorde så ofta och som du fortfarande
hittar utrymmen för att göra

och det slungade mig tillbaka
ner i källaren på citadellet du nogsamt och omsorgsfullt
murat upp kring mig - för min egen säkerhets skull,
naturligtvis

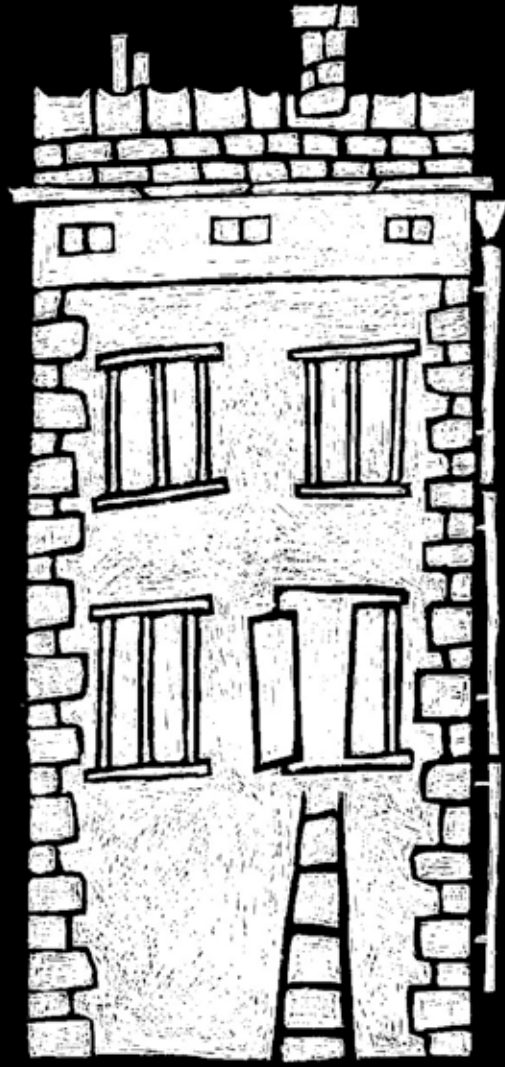
och trots att andra vägar smeker undersidan
av mina vågformade fotvalv nu och att vattnet är tillbaka
tillsammans med vinden och flödet, och allt
vad det både för med sig och sköljer bort

trots att mina promenader den här tiden på livet
ackompanjeras av någon annans musikaliska influenser
vilket får mig att leende dansa igen,
och att tegelstenarna som till alldeles nyligen
utgjorde min utsikt förvandlats till moln,
att marken är jämn och att jag är inom armlängds
avstånd från en famn
och att allt borde vara mycket lättare nu, friare nu

är det fortfarande ditt fel
att jag har glömt hur man otvunget andas
och varför jag alltid har en flyktväg redo

så medan stadsduvorna exploderade i ett moln
av svarta streck mot den vita himlen
som grafiskt splittrade religiösa åskådningar
vilket påminde mig om varför min ande är hednisk
föränderlig och dynamisk,
mindes jag hur det kändes när du gång efter annan
bad mig ta mitt förnuft till fånga

vilket i restrospekt är ett passande ordval för dina
intentioner

Olle Ferner:

ÅTERVÄNDSGRÄND 29

Före:

Så ljuvt magnifik är kosmos mystik
Där stjärnorna glimma i samstämd rytmik
Oändliga rymd bortom vår atmosfär
Du får mig att inse hur menlös jag är

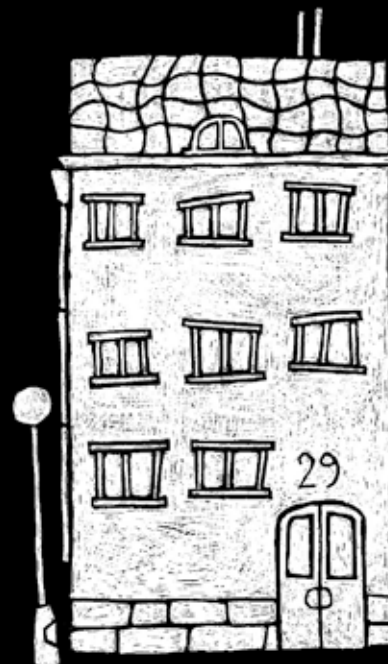
Himlens pasteller sig vackert slingrar
Ringar på vattnet sig sagolikt skingrar
Och skogen som strålar av nyvunnen dagg
Döljs av mörkret som fyller mitt synfält med slagg

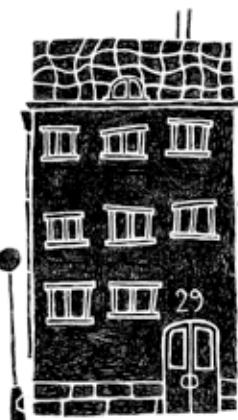
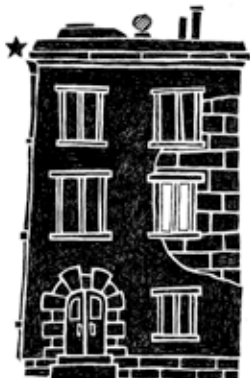
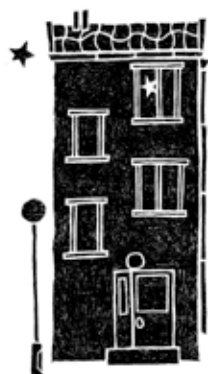
Grönskor i vinden sig fridfullt behagar
På färggranna ängar om soliga dagar
Där boskapen betar på fridfullt manér
Långt bort ifrån mitt sinnes bittra kvarter

På breddade gator går människor fram
Längs gråsprängda höghus som blomstrar av skam
Jag stöptes i formen från samhällets mall
Och min glödande själ är nu ensam och kall

Men ikväll så ska jag stråla och sluta vara dyster
Ikväll ska hela Kosmos känna hettan från min lyster
Jag har handen på knappen när tankarna far
Hoppas tankar försvinner när inget blir kvar

Efter:

SOVSTADEN

Per Blomqvist
Daniel Löthskog Kluck
Kim Larsson
Sofia Eriksson
Klara Norling
Freke Råihä
Daniel Lyrstedt
Maria Zena Viklund
Lola Bonk
Olle Ferner
Håkan Eklund

